

Vzpomínka na pana Václava Sameše ze Žebráku

V sobotu 18. srpna, těsně před žebračským Posvícením, opustil navždy Ulici bratří Nejedlých další člověk, který v ní a v nás zanechal nesmazatelné stopy. Dožil se úctyhodného věku 93 let. Do posledních okamžiků svého bohatého a plodného života, se snažil pracovat a pomáhat druhým. V posledních letech už jen své početné rodině, dětem, vnukům a pravnukům. Nikdy nezapomenu na jeho pravidelné výzvy, kdy napadl sníh, namazal běžky a vyrazil na Opyš s poznámkou, kdy také vyrazím? Nebo jeho pravidelné jízdy na kole do vysokého věku, které musel zanechat kvůli nebezpečí zranění. Přesedlal na rotoped a dále „jezdil“ po okolí byť jen podle ujetých kilometrů na tachometru.

Sportu byl věrný celý život, po dlouhá desetiletí se u něho scházely výsledky všech sportovních soutěží z okolí, které zpracoval a zasilal tisku. Byl také dlouholetým hlasatelem na fotbalovém stadionu Spartaku TOS Žebrák. Pokud ještě fyzicky mohl, přicházel na finále našeho tradičního tenisového turnaje Memoriálu Josefa Hůrky. Letošní XXXI. ročník už nestihl... Nikdy mu nic v tisku, co se týkalo především dění v našem regionu, neuniklo, často mne upozorňoval na zajímavé články, které mi unikly.

Nelze zapomenout na oslavu jeho 90. narozenin na jeho zahradě, pod vzrostlým ořechem u velké stolu. Bez problémů vydržel celý den v horkém létu sedět, vítat neustále přicházející nové hosty a přitom ještě jako správný patriarcha rodu bystře upozorňovat kdo nemá co pít, jíst, kdy nabízel a projevoval obdivuhodnou pozornost a pohostinnost všem hostům a gratulantům. Neuvěřitelné.

Pan Sameš patřil k těm málo lidem, o kterých se moc neví, kteří prostě dělají se samozřejmostí co je třeba, bez nároku na odměnu a pomíjivou světskou slávu. Lidé jejich práci pro veřejnost přijímají jaksi samozřejmě. Až když odejdou, zjišťujeme jak nám lidsky a prakticky chybí, co pro nás znamenali a co všechno stihli pro společnost udělat a vykonat. Jen takovíto lidé udržují tradici a pokrok. Nejsou-li, mizí tradice i pokrok. Jsou nám skvělým příkladem pro život, který není jen o konzumu a užívání, ale i o tvorbě a udržování hodnot, bez kterých pozbývá lidský život svůj smysl, tedy především o poctivé práci ať už za peníze, nebo zdarma. I v posledních dnech jeho života jsem pana Sameše pravidelně viděl poklízet na zahradě a v okolí domku, který postavil...

Následoval tak po 3 ½ letech moji maminku paní Evu Šináglovou. Dělal jí dlouhá léta mistra v lakovně n.p. TOS Žebrák. Oba se nesmazatelně zapsali do paměti sousedů v naší uličce i města Žebráku.

Děkuji Vám, pane Sameši, za sebe, sousedy, sportovce a občany královského města Žebráka, pro které jste toho tolik vykonal, podobně jako moje maminka pro město Žebrák. Budete si mít jistě o čem vyprávět - i s Vaší už dávno zemřelou manželkou, byla také příkladným, skromným člověkem.

Dá nám ještě hodně práce, abychom se Vám všem vyrovnali. Tak nám tam nahoře držte palce. Snad si to Vaše zasloužené místo tam nahoře také jednou vysloužíme...

*Jan Šinágl, Ulice bratří Nejedlých 335
v Žebráku dne 19. srpna 2012 v den posledního rozloučení...*